

Arrest

nr. 83 471 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2009 neemt de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag.

Op 8 december 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 24 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing wordt, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 april 2011. Op 9 februari 2012 worden voormelde beslissingen door de gemachtigde ingetrokken.

Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 februari 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

M., M. (R.R.: 000)

nationaliteit: Pakistan

geboren te J. op 25.05.1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene staat dit attest van werkbereidheid, bewijzen taallessen Nederlands, een arbeidsovereenkomst, een getuigenverklaring en verschillende bekentenissen van vriendschapsband); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het feit dat hij bij zijn broer, die de Belgische nationaliteit zou hebben, inwoont; betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt, noch legt hij bewijzen van verwantschapsbanden voor.

Ten slotte wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid is en dat hij zich nooit ingelaten heeft met frauduleuze handelingen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate verzoeker een beroep tot nietigverklaring indient tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 09/02/2012”* waarvan geen afschrift is toegevoegd aan het verzoekschrift, doet verzoekers raadsvrouw, ter terechtzitting, afstand van dit beroep nu evenmin uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht. De raadsvrouw van verwerende partij betwist dit gegeven niet, noch kan zij bevestigen of er een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn genomen. De afstand van het beroep tegen *“het bevel om het grondgebied te verlaten”* wordt aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *“artikel 6 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomst van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van*

de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988”.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Er dient te worden vastgesteld dat DVZ de oorspronkelijke negatieve beslissing over het verzoek artikel 9bis van verzoeker heeft ingetrokken en een nieuwe weigeringsbeslissing heeft genomen om reden dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State,

Nochtans bevestigen het bevoegde kabinet en DVZ dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt. En verzoeker meent aan de criteria te voldoen om geregulariseerd te worden zoals blijkt uit de betreffende verzoeken,

Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid op welke manier de vernietiging van de instructie in concreto van toepassing is op het verzoek van verzoeker,

De bestreden beslissing is op dit vlak niet afdoende gemotiveerd. Het vertrouwen van verzoeker in de administratie wordt danig geschonden,

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de prangende humanitaire situatie waarin betrokkene zich bevindt,

In zijn verzoek tot regularisatie haalt verzoeker ten overvloede aan dat hij werd opgevangen door zijn familie in België en dat zijn familieleden allen inmiddels de Belgische nationaliteit hebben verworven,

Blijkbaar wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met het verzoek artikel 9bis dd. 16/01/2009. In dit verzoek wordt uitdrukkelijk verwezen naar het definitieve verblijf van broer, schoonzus en kinderen in België, die allen de Belgische nationaliteit hebben. De kopie van hun identiteitskaarten werd in bijlage bij het verzoek gevoegd als stukken 3,

Verzoeker verwijst naar hun (nationaliteits)-dossiers waaruit de verwantschapsbanden blijken,

Uit het vademecum volgt dat een prangende humanitaire situatie is: “Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd, De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens “een prangende humanitaire situatie”. Dit is geen exhaustieve lijst.”

Verzoeker is volledig ten laste van zijn broer in België. Voor verzoeker geldt de familie als zijn voornaamste beschermingsmechanisme. Deze familie bevindt zich in België,

Verzoeker heeft wel degelijk bijzondere en affectieve banden met België waar hij zijn privéleven heeft, en recht op eerbiediging ervan conform art. 8 EVRM,

Hij zal in zijn land van herkomst geen middelen van bestaan vinden met alle gevolgen vanden voor zijn psychische en lichamelijke integriteit. Dat derhalve het risico voor mensonwaardige en vernederende behandeling in het land van herkomst zeer reëel is, wat een schending van art. 3 EVRM impliceert,

In de bestreden beslissing wordt met deze elementen geen rekening gehouden terwijl juist met alle elementen moet worden rekening gehouden. De staatssecretaris is hierbij onzorgvuldig tewerk gegaan.

Verzoeker bevindt zich wel degelijk in een prangende humanitaire situatie,

Verzoeker verwijst ten deze naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“een weigering van verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet om de reden dat het verblijf op grond van studies niet aan alle voorwaarden voldoet, en niet antwoordt op het gegeven dat betrokkene een relatie heeft met een Belgische onderdaan, is onvoldoende gemotiveerd” (RvV 26597)

Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst voorgelegd. Verzoeker betwist dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon,

Het minimumloon is immers inherent aan het arbeidscontract dat verzoeker voorlegt immers in het contract wordt gestipuleerd dat deze overeenkomst en de rechten en de plichten die eruit voortvloeien onderworpen zijn aan de in België toepasselijke arbeidswet- en regelgeving, alsook aan de collectieve arbeidsovereenkomsten en het arbeidsreglement toepasselijk in de onderneming,

Door te verwijzen naar de arbeidswet- en regelgeving wordt het minimumloon voor verzoeker gegarandeerd en is het minimumloon voor hem een feit,

De staatssecretaris heeft destijds een manifeste beoordelingsfout gemaakt van het arbeidscontract dat door verzoeker werd voorgelegd,

Nu er duidelijk wordt verwezen naar de vigerende wetgeving ter zake kan dit enkel en alleen het minimumloon zijn temeer omdat de overeenkomst moet worden uitgelegd in het voordeel van verzoeker, Het is dan ook kennelijk onredelijk van de staatssecretaris om te oordelen in de ingetrokken beslissing dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België,

Krachtens artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 wordt "een gemiddeld minimum maandinkomen van € 1.387,43 gewaarborgd aan de werknemer (van 21 jaar of ouder die normale voltijdse arbeidsprestaties verrichten krachtens een arbeidsovereenkomst)",
De werkgever zal, wat er ook van zij het gemiddeld minimum maandloon zoals vastgelegd in artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 dienen uit te betalen aan verzoeker,
Verzoeker is dus wel degelijk in het bezit van een arbeidsovereenkomst met wettelijk minimumloon,
In de bestreden beslissing wordt met het bovenstaande geen rekening gehouden waardoor de materiële motiveringsplicht wordt geschonden,
De beslissing is kennelijk onredelijk nu men zich na lectuur afvraagt, tevergeefs, hoe de staatssecretaris tot het maken van die beslissing is kunnen komen,
De regularisatieaanvraag van verzoeker op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard,
Zoals reeds uiteengezet voldoet betrokkene wel degelijk aan de criteria van de instructie,
De criteria zijn voldoende om iemand te regulariseren,
Door het verzoek af te wijzen op basis van de criteria van de instructie is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd,
Om deze redenen is de vernietiging van de bestreden beslissing gegrond,"

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris, zoals verzoeker zelf aanhaalt, over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoeker betoogt dat hij voldoet aan het criterium *“prangende humanitaire situatie”* zoals bepaald in de vernietigde instructie en het *vademecum*. Verzoeker vraagt bijgevolg een strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Verzoeker betoogt verder dat het bevoegde kabinet en de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigden het afgesproken beleid uit te voeren tot een *“nieuw regularisatiebeleid”* wordt bekendgemaakt. *“Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid op welke manier de vernietiging van de instructie in concreto van toepassing is op het verzoek van verzoeker,”* waardoor zijn vertrouwen in de administratie is geschonden.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gemotiveerd waarom de instructie van 19 juli 2009, waarop verzoeker beroep wenst te doen in zijn aanvraag, niet meer kan worden toegepast nu *“deze vernietigd werd door de Raad van State (RVS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Verzoeker kan bijgevolg uit de motivering van de beslissing afleiden waarom het beleid gewijzigd is met betrekking tot de toepassing van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige toestand. Bovendien*

kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht voor hem niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat zijn rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden, nu het vernietigingsarrest nr. 198.769 van de Raad van State reeds dateert van 9 december 2009 terwijl zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 5 december 2009. Het vernietigingsarrest van de Raad van State was hem bijgevolg gekend en heeft *erga omnes* uitwerking. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 kan de instructie niet worden beschouwd als een geldige rechtsbron. De schending van het vertrouwensbeginsel kan aldus niet dienstig kan worden ingeroepen.

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de *“prangende humanitaire situatie”* waarin hij zich bevindt, met name het verblijf van zijn broer en diens gezin, die allen de Belgische nationaliteit hebben en die hem opvangen in België. Wat de verwantschapsbanden betreft, verwees verzoeker naar *“hun (nationaliteits)-dossiers”*.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *“Wat betreft het feit dat hij bij zijn broer, die de Belgische nationaliteit zou hebben, inwoont; betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt, noch legt hij bewijzen van verwantschapsbanden voor.”* Waar verzoeker aldus betoogt dat er geen rekening is gehouden met het verblijf van zijn broer en diens gezin in België, bij wie hij inwoont, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Evenmin heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld in de beslissing dat verzoeker geen bewijzen van verwantschapsbanden heeft voorgelegd. Verzoeker stelt immers zelf in het middel dat hij louter heeft verwezen naar de *“nationaliteitsdossiers”* van zijn broer en diens gezin. Verzoeker betwist bijgevolg niet dat hij *“geen bewijzen”* heeft voorgelegd om de verwantschapsbanden aan te tonen. Een loutere verwijzing naar andere dossiers volstaat niet in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar verzoeker verwijst naar een aanvraag van 16 januari 2009, wijst verweerder in de nota met opmerkingen, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, op de beslissing van 12 maart 2009 tot niet in overwegingname van deze aanvraag genomen door de burgemeester te Antwerpen. Deze beslissing is aangetekend verstuurd naar het opgegeven adres van verzoeker in zijn aanvraag van 16 januari 2009. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat met deze aanvraag door verweerder rekening moest worden gehouden in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij *“wel degelijk bijzondere en affectieve banden met België (heeft) waar hij zijn privéleven heeft”* en *“recht op eerbiediging ervan conform art. 8 EVRM”*.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst op zijn *"bijzondere en affectieve banden met België"*.

Inzoverre al kan worden aangenomen dat hij met bovenstaande uiteenzetting voldoende heeft aangetoond dat hij een privéleven in België heeft opgebouwd, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voor het eerst een verblijfsrecht aanvraagt in België. Het betreft aldus een eerste toelating.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven. In de mate verzoeker met zijn summierere uiteenzetting van zijn *“privéleven”* doelt op de lokale verankering, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande: *“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene staft dit attest van werkbereidheid, bewijzen taallessen Nederlands, een arbeidsovereenkomst, een getuigenverklaring en verschillende bekentenissen van vriendschapsband); er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.*

Betrokkene beweert dat hij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.” Verzoeker weerlegt de motivering in de beslissing niet door een loutere verwijzing naar zijn *“bijzondere en affectieve banden met België”*. Verzoeker blijft aldus in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het hem terugsturen naar zijn land van herkomst een *“mensonwaardige en vernederende behandeling”* uitmaakt, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het betoog van verzoeker waarbij hij stelt dat een terugkeer een *“mensonwaardige en vernederende behandeling”* uitmaakt omwille van *“geen middelen van bestaan”* in zijn land van herkomst, op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker blijft in gebreke concrete gegevens naar voor te brengen of bewijskrachtige stukken voor te leggen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker verwijst ten slotte naar een arbeidsovereenkomst waaruit blijkt dat hem een minimumloon wordt gegarandeerd en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Verzoekers betoog is, in de mate dat het gericht is op de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, niet dienstig. Er wordt verwezen naar de bespreking hierboven. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit de vernietigde instructie, te dezen met betrekking tot het minimumloon van de arbeidsovereenkomst, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten. Waar verzoeker de schending aanvoert van *“artikel 6 van de Wet betreffende de arbeidsovereenkomst van 3 juli 1978 en de artikelen 11 en 31 van de Wet betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités van 5 december 1968 juncto artikel 3 van de Collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988”*, is het middel aldus onontvankelijk.

Waar verzoeker stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het *“bezit van een arbeidsovereenkomst”*, mist zijn grief feitelijke grondslag, nu uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de arbeidsovereenkomst die door verzoeker in zijn aanvraag werd voorgelegd. Verweerder oordeelt evenwel dat hij zich bewust heeft genesteld in illegaal verblijf aangezien hij sinds 2006 in België zou verblijven en tijdens die periode geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen. Het feit dat hij geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding waardoor de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. In de mate dat verzoeker met dit onderdeel van het middel aanvoert dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde niet volstaat om de motieven te weerleggen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN